

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΠΕΡΤΑΣ ΓΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ, ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ...



ΠΡΟΣΩΠΑ: ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: 17 ετών, χαριτωμένη ξανθή, με μαύρα μάτια. ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τριάντα ετών, συμπαθητικός.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ — Νά με πάλι εδώ, στο γραφείο του αγαπημένου μου. Μιά πόσον καιρό άνοιμα θά μείνη εδώ; 'Αχ! Είνε τρεις μήνες τώρα τον φιλοξενούν στο έξοχό μας αυτό σπίτι...



ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ — Νά με πάλι εδώ, στο γραφείο του αγαπημένου μου. Μιά πόσον καιρό άνοιμα θά μείνη εδώ; 'Αχ! Είνε τρεις μήνες τώρα τον φιλοξενούν στο έξοχό μας αυτό σπίτι...

τό έργο του και να φύγη. Για να γρήγορα κοντά της!... Θεέ μου, τι μαρτύριο!... 'Αχ, έτσι πορεύεται να πάω σ' ένα μαζονό μοναστήρι και να ζήσω εκεί με τις καλόγριες...

(Μαίνει ο Στέφανος). ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— 'Εδώ είμαστε δεσποινίς; Είχατε πάλι την καλοσύνη να μου φέρετε λουλούδια; ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (Με τα μάτια χαμηλωμένα).— Ναι, κύριε Νταγκόν... Και τώρα παίρνω για να σας αφήσω ήσυχο να ξερασθήτε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (Κιτάζοντας την με περισσότερη προσοχή).— Μά τι έχετε; Φαίνεται σαν να έχετε κλάψει! Τι σας συμβαίνει; ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.— Τίποτε... Τίποτε... (Κάθεται να φύγη). ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (Την εμποδίζει).— Γιατί χαμηλώνετε έτσι τα μάτια σας; Δεν πιστεύω να μην είναι όρατα και διαμορφμένα.

(Η Μαργαρίτα μόλις κρατεί τους λυγρούς της. Ο Στέφανος παύει να κοιτάζει τα χέρια της στα χέρια του. Η Μαργαρίτα τραβεί τα πόδια της). ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Καλά... Καλά... 'Εγώ ήθελα να σας παρηγορήσω, σαν μια μικρούλα αγαπημένη μου αδελφή... Σαν μια αδελφούλα που πορευτεί, δεν ξέρω κ' εγώ γιατί... Ίσως από υπερβολική εντασίση, φροσύνη... ξέρω κ' εγώ!... (Με κόπο διαταγώ). Ίσως από άγνη...

(Η Μαργαρίτα ξελαπάσθαι λυγρούς). ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Δεσποινίς... Κλαίετε... Μά γιατί; Εμπιστευθήτε σε μένα. Πέστε μου τι έχετε. Λοιπών πολύ που σας βλέπω να υποφέρετε έτσι και λυπάμαι άκομα γιατί δεν με βρίζετε άτιο της εμπιστοσύνης σας. Δεν θέλετε να μ' ανοίξετε την καρδιά σας; Καλά, δεν σας βιάζω...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.— Άναρχα! Πώς το φαντασθήκατε αυτό; Σας βεβαίω πως με λύπη μου θά φύγω. 'Εκεί, στον Παρίσι, δεν θά φροντίξη κανείς να φέρη λουλούδια στο γραφείο μου...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (Αποστομιά).— Λέτε ψευδείς κύριε Νταγκόν!... (Κιτάζοντας συνεχώς το γράμμα του. Ο Στέφανος παρακολουθεί το βλέμμα της και σκάνθει επάνω στο γράμμα). ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Μπά!... Τι είναι αυτό; Όλο σχεδόν το χειρογράφο μου έχει σβήσει... Δεν διαβάζεται σχεδόν. Είνε γεμάτο δάκρυα. Κλαίγατε λοιπόν επάνω σ' αυτό το γράφι; Μά γιατί; Γιατί!... (Έξωφρα σαν να κατάλαβε). Μαργαρίτα!... (Έκκεν προσηύχεται να φύγη κατακόκκινη, μα έ κείνος την συγκαλεί). Διαβάσατε αυτό εδώ το γράμμα; Και κλαίγατε γι' αυτό; (Η Μαργαρίτα ενθουσιωμένη δεν μιλάει πια, δεν κινείται). Νομίζατε λοιπόν πως είναι γράμμα φροσύνη, για κάποια που άγαπώ; (Η Μαργαρίτα σιωπάζει πάντα). Και κλαίει γι' αυτό; Μ' άγαπάτε λοιπόν;... Μ' άγαπάτε;... Μά είναι μια ανέλεστη, μη θεία εύτυχια αυτή για μένα, να μ' άγαπήση ένα τόσο άγνο και τυφρό πλάσμα, σαν εσάς; Δεν τόλμησα ποτέ να το φαντασθώ αυτό... Μην κλαίτε, Μαργαρίτα. Σας θαλασμούει ότι το γράμμα αυτό, δεν προξενεί να το στείλω πούθενά. Δεν απευθύνεται σε κερμιά πραγματική γυναίκα. Κιτάξτε!... Είνε άτέλει το και γι' ες υπ' γραφή. Είνε το γράμμα που παίρνω από τον φίλο της ή ηρώς του δαίμονός μου, στην τεταρτή πράξη. 'Α! το άβλο αυτό χειρογράφο που έβγαλε αυτή, να κλαίουν αυτά να σιωπούν αυτά!... Πώς ήθελα να το ίδω πάλι ζώστερα, και με χείλη σας να χαμογέλω. Κι' όμως δεν θέλω και να το πετάσω αυτό το άβλο χαρτί. 'Επίε τα δάκρυά μου και γίνανε εναντίον του άβλου χαρτί. 'Επίε τα δάκρυά μου και γίνανε εναντίον του άβλου χαρτί. 'Επίε τα δάκρυά μου και γίνανε εναντίον του άβλου χαρτί.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (Αποστομιά).— Λέτε ψευδείς κύριε Νταγκόν!... (Κιτάζοντας συνεχώς το γράμμα του. Ο Στέφανος παρακολουθεί το βλέμμα της και σκάνθει επάνω στο γράμμα). ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Μπά!... Τι είναι αυτό; Όλο σχεδόν το χειρογράφο μου έχει σβήσει... Δεν διαβάζεται σχεδόν. Είνε γεμάτο δάκρυα. Κλαίγατε λοιπόν επάνω σ' αυτό το γράφι; Μά γιατί; Γιατί!... (Έξωφρα σαν να κατάλαβε). Μαργαρίτα!... (Έκκεν προσηύχεται να φύγη κατακόκκινη, μα έ κείνος την συγκαλεί). Διαβάσατε αυτό εδώ το γράμμα; Και κλαίγατε γι' αυτό; (Η Μαργαρίτα ενθουσιωμένη δεν μιλάει πια, δεν κινείται). Νομίζατε λοιπόν πως είναι γράμμα φροσύνη, για κάποια που άγαπώ; (Η Μαργαρίτα σιωπάζει πάντα). Και κλαίει γι' αυτό; Μ' άγαπάτε λοιπόν;... Μ' άγαπάτε;... Μά είναι μια ανέλεστη, μη θεία εύτυχια αυτή για μένα, να μ' άγαπήση ένα τόσο άγνο και τυφρό πλάσμα, σαν εσάς; Δεν τόλμησα ποτέ να το φαντασθώ αυτό... Μην κλαίτε, Μαργαρίτα. Σας θαλασμούει ότι το γράμμα αυτό, δεν προξενεί να το στείλω πούθενά. Δεν απευθύνεται σε κερμιά πραγματική γυναίκα. Κιτάξτε!... Είνε άτέλει το και γι' ες υπ' γραφή. Είνε το γράμμα που παίρνω από τον φίλο της ή ηρώς του δαίμονός μου, στην τεταρτή πράξη. 'Α! το άβλο αυτό χειρογράφο που έβγαλε αυτή, να κλαίουν αυτά να σιωπούν αυτά!... Πώς ήθελα να το ίδω πάλι ζώστερα, και με χείλη σας να χαμογέλω. Κι' όμως δεν θέλω και να το πετάσω αυτό το άβλο χαρτί. 'Επίε τα δάκρυά μου και γίνανε εναντίον του άβλου χαρτί. 'Επίε τα δάκρυά μου και γίνανε εναντίον του άβλου χαρτί. 'Επίε τα δάκρυά μου και γίνανε εναντίον του άβλου χαρτί.

(Κατεβαίνουν σ' ένα κήπο και σε κόνιν κάτω έσο μια άκασία. Η Μαργαρίτα χαμογέλει γλυκόχ' μέσο στα δάκρυά της. Ο Στέφανος σκάνθει και φιλεί το δάκρυμα πάνω στα μάτια της και το χαμογέλω (σ' τα χείλη της;))

